

עפ"א 31071/10/14 - יעל טורקיה נגד ועדת מקומית לתכנון ובניה
זמורה רחובות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 31071-10-14 טורקיה נ' ועדת מקומית לתכנון ובניה זמורה רחובות

בפני כב' השופטת הבכירה . נגה ארד

יעל טורקיה ועדה מקומית לתוכנן ובניה זמורה רחובות	המערערת נגד המשיבה
--	---

גופן דין

לפני ערעור על החלטת ימ"ש שלום רחובות, כב' השופטת עיריה מרדכי בתק

תו"ב 10-11-40804 מיום 4.9.14 בה נדחתה בקשה המערערת, הנאשמת בביבמ"ש קמא, לפסיקת הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין תשל"ג-1977.

בנוגד המערערת הוגש כתוב אישום בתיק פלילי 10-11-40804 המיחס לumarurah עבריה של שימוש במרקען ללא היתר, לפי סעיף 145(א)(3) יחד עם סעיפים 204(א) ו-208 לחוק התכנון והבנייה תשכ"ה-1965 (להלן: **"החוק"**).

על פי עובדות כתוב האישום, המקרקעין הרשומים כוגוש 3875 חלקה 125 בישוב גדרה (רחוב ז'בוטינסקי 1, גדרה), נמצאים למרחב תכנון הוועדה המקומית לתכנון ובניה "זמורה" (להלן: "**הקרקעין**").

החל מחודש אוגוסט 2009 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע למאשינה (המשיבה בתיק שלפני), משתמש הנאשנת (המערערת שלפני) במבנה המגורים שבמרקען בשטח של כ-221 מ"ר כגן ילדים, המערערת לא קיבלה היתר לפי הוראות חוק החזק.

במעשיהם אלה ביצעה המערערת שימוש במרקען ללא היתר.

בחלוף 4 שנים מתחילת ההליכים בבית משפט קמא, קיבלו הצדדים, הצעת בימ"ש קמא לביטול כתוב האישום לפי סעיף 94(4) לחוק סדר הדין הפלילי, תשל"ג-1977.

.1. טענות ב"כ המערערת:

א. ביטול כתוב אישום בסיום הליך הוכיחות מהויה הוכחה לכישלון המשיבה בהוכחת האשמה שיוcosa להמעעררת, כתוב האישום מלכתחילה הוגש ללא בסיס ראייתי - ללא יסוד לאשמה.

גם לאחר השלמת החקירה על ידי ב"כ המשיבה, נותרה המשיבה ללא ראיות של ממש, ובשלב זהה, היה על התביעה לחזור בה מהאישום, ולהוסיף שנתיים בניהול הליך פלילי לשווה, על לא עול של המערערת.

ב. ביום"ש קמא טעה, כאמור בסעיף 15 להחלטה, כי אין בסיס לקביעת זכאות המערערת לפיצוי, מקום שלא הייתה טעות מכוונת בביצוע החקירה, שהוביל לכשל ראייתי, גם שהוא עשוי להוביל לஐוכו.

ג. ההלכה הפסוקה קבעה מפורשות, כי גם כאשר התשתית הראייתית לביסוס אשמה לפי כתוב אישום, חסירה בשל התרשלות תביעה, משמעותה, שלא היה יסוד לאשמה, והמקרה נכנס לתנאי הסוף של סעיף 80 לחוק העונשין.

ד. ביטול כתוב אישום לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, בשלב שלאחר סיום הדיון בהוכחות, מהויה הוכחה חד משמעית לכך, שלא היה יסוד לאשמה, כנדרש בסעיף 80 לחוק העונשין, בתנאי לפיצוי המערערת לתשלום הוצאות הגנתה על ידי המשיבה.

ה. לחילופין, הودעה מטעם המשיבה ביום"ש קמא מיום 12.8.17 לפיה בידי המשיבה מלאה הראיות להוכחת פרטי כתוב האישום, מכינסה בבקשת המערערת ל"ניסיונות אחרים" המצדיקות לפי סעיף 80 לחוק העונשין, חיוב המשיבה בתשלום הוצאות הגנת המערערת.

ו. ביום"ש מתבקש לבטל ההחלטה נשוא הערעור, ולהייב המשיבה בהוצאות הגנת המערערת.

ז. בבקשת נוספת, להייב המשיבה בתשלום הוצאות העדה, שכן מדובר בעודה פרטית, רכוזת המשפחה במתן"ס גדרה, שהזמנה מתוקף תפקידיה במסגרת עבודתה אצל מעביד ציבורי.

העדה לא הפסידה يوم עבדה ואין זה ראוי לשלם הוצאות לעובד ציבור המעד על אופיו עבדתו ותפקידו ברשות הציבורית - השלטונית.

.2. טענות ב"כ המשיבה:

עמוד 2

© verdicts.co.il - פסק דין

א. יש לדוחות הערעור.

ב. ביום"ש קמא, כב' השופטת מרדכי, התרשמה מהצדדים, מהראיות, וקבעה בהחלטה מונומקט ביום 4.9.14 כי, היא דוחה הבקשה לפסיקת הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין.

ג. ערכאת הערעור, על פי ההלכה הפסוקה, אינה יכולה להתערב בהחלטה שניתנה על ידי ביום"ש קמא, אלא "מטיעמים מבוררים".

ד. על פי ההלכה, לביום"ש קמא, בפניו נדון התקיק, מרחב רב בכל הנוגע לחיוב בהוצאות לפי סעיף 80 או, לדוחות בקשה לחיוב צזה.

ה. השימוש החורג במרקען הופסק, עוד לפני הסתיים המשפט. נוכח עובדה זו, נוכח הסיכונים והסיכויים בהמשך ניהול התקיק ביום"ש קמא, המליץ ביום"ש לצדים לסייע להליך בהסכם בדרך של מחייב כתוב האישום לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ.

התנהלות המשיבה לכל אורך ניהול התקיק, החל מהagation כתוב האישום ועד למחייבתו, הייתה התנהלות מנהלית תקינה ובתומם לב.

ז. משהועלתה הצעת ביום"ש, למחייב כתוב האישום, כל אחד מהצדדים, בבחן הסיכויים והסיכויים כפי שצינו על ידי ביום"ש קמא, לאור הרכותם, קיבלו הצעת ביום"ש.

וככל שלא הייתה הסכמת הצדדים למחייב כתוב האישום והתקיק היה מגע לכדי הכרעה שיפוטית, המערערת הייתה מורשתה בדיון, בין היתר, לאור העובדה כי בעבר נדחתה בקשה ליום"ש לממשלה לעקב הליכים, לאחר בחינת החומר הרלוונטי.

ח. המערערת ביקשה לחיבר המשיבה בסכום כולל של 42,480 ₪ (כולל מע"מ) במסגרת בקשה לפסיקת הוצאות, אך לא צירפה כל אסמכתא המUIDה על תשלום כלשהו בפועל, ששילמה המערערת כהוצאות.

ט. לא ניתן להצביע על פגם שנפל בהחלטת ביום"ש קמא ולא ניתן להצביע על התנהלות לקויה של המשיבה יש לדוחות הערעור.

3. ההחלטה ביום"ש קמא:

בקשת המערערת לחיבר הוצאות הגנתה הוא פיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין לאחר שכתב האישום בוטל

בהסכמה, נדחתה. במסגרת ההחלטה קבע בימ"ש קמא:

א. תכילת סעיף 80 לחוק העונשין, גועדה לאZN בין זכויות בסיסיות של נאשם זכות לחרות, לפרטיות ולכבוד, בין האינטראס הציבורי והעמדת עבריינים לדין, והחשש כי חיבת המדינה לשלם הוצאות משפט נאשם יוביל לריפוי ידי הטבעה (ע"פ 1767/94, **חגי יוסף נ' מדינת ישראל**, פורסם במאגרים, 1999).

ב. לא די בזכוי או ביטול כתוב אישום כדי לזכות בהוצאות על פי סעיף 80, אלא, יש צורך בקיום עילית העדר היסוד לאשמה או קיומן של "נסיבות אחרות".

ג. בתום שמייעת עדויות המפקח, המערערת ועדה מטעה ביום 14.5.20, נותרו הצדדים חלוקים בעוננות עובדיות ומשפטיות והובר כי עסק המערערת שנוהל במקום נסגר זה מכבר ואין צורך בכך צוイ בימ"ש, הבahir בימ"ש קמא לצדים הכספיים שמצא בחומר הראיות, והציג הסיכומים והסיכוםים הקיימים, תוך שהתייחס בהם מטענות המשפטיות ולמשקלן, ועל יסוד כל אלה, המליץ בימ"ש קמא להסכים למתן פסק דין לביטול האישום, על פי הוראות סעיף 94(ב) לחסד"פ ללא הכרעה שיפוטית.

ב"כ המערערת נתן הסכמתו, אף כי ציין כי סבר שהאשמה לא הווכחה.

ב"כ המשימה קיבלה המלצה ביהם"ש לאחר בוחנת המלצה מול הפרקליטות.

ד. ה成败 הראייתי שהוצג על ידי בימ"ש קמא, התייחס להעדר תיעוד מספר הילדים/פעוטות ששוהו בגין, במועד ביקור הפקח במקום. אי עירичת המשך חקירה בנדון, "במיוחד לאחר שהמעערערת סירבה לפרט באופן ספציפי מספר הילדים שהוחזקו בפעוונון. בימ"ש התרשם כי המערערת מסרה עדותה לאחר הכנה וקיבלה "יעוץ משפטי", וגמרה בליבנה מראש על מה היא מוכנה להשיב ועל מה אינה מוכנה להשיב" (סעיף 14 להחלטת בימ"ש קמא).

ה. קבע בימ"ש קמא, כי אין בדוחית טענות המערערת על ידי המשיבה בתחילת ההליך, והסכמתם לקבלת עמדת ביהם"ש לאחר שמייעת ראיות בנסיבות התקיק, כדי להקים תשתיית מיוחדת הרלוונטיות להצדקת בקשה לפטיקת הוצאות לפי סעיף 80

4. לגופו של עניין דין הערעור להידוחות:

א. סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראיה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות מצדיקות זאת, רשאי הוא לצotta כי אוצר

המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שמננה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, בסכום שייראה לבית המשפט...".

ב. על פי פסיקת ביהם"ש העליון, עצם זיכוי נאשם אינו מקנה זכות לפיצויים (לענין זה ראה ע"פ 88/88 **יעiad אחמד בדיר נ' מדינת ישראל**, פ"ז'(2) 204):

"משמעותו, התחייב על פי הדין, ולא היה כל צורך להזיק להנמקה, לפיה לא הוכחה האשמה מעיל לכל ספק סביר. אולם אין בכך עדין כדי לזכות את המערער בהשתפות בהוצאות הגנתו או בתשלום פיצוי על פי סעיף 80(א) לחוק העונשין... לא ניתן אייפוא לקבוע, על סמך הדיכוי כשלעצמו, שמלאכתהילא "לא היה יסוד להאשמה", וזהו המבחן להפעלתו של הסעיף 80(א) האמור".

ג. על מבקש הפיצויים להוכיח קיומה של אחת מהuilות שנקבעו לביסוס הבקשה.

הUILה האחת שהוכחה נדרשת היא - כתוב האישום הוגש בהעדר כל יסוד לאשמה.

הUILה השנייה שהוכחה נדרשת - קיומן של נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצויים.

הUILה הראשונה תיבחן בדרך של מבחן הסבירות, דהיינו, האם המשיבה פעולה בחוסר סבירות קיצוני בהגשת כתוב האישום.

הוכחת אחת מהuilות המנוונות לעיל, אין די בה, כל עוד לא תוכיח המערערת קיומן של הוצאות מוכרכות לענין סעיף 80 לחוק.

ובהרחבה - ההחלטה קבעה כיUILה העדר ארשמה הינה UILה מותחמת, צרה ודוחקת ביותה.

לענין סבירות פעולות המשיבה (המאשימה) נקבע בפסקה כי לא די לקבע חוסר סבירות גרידא אלא על מבקש ההוצאות להוכיח "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת". לענין זה ראה ע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל**, פ"ז'(3), כב' השופט חשיין, עמ' 73:

"עד שנגייע לכל מסקנה כי לא היה יסוד להאשמה, אין די בכך שנזוכח כי נאשם זוכה במשפטו. זיכוי של נאשם הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. שומה עליו על בית-המשפט להוסיף ולבדוק את תשתיית הראות שהיתה עובר להגשת כתוב האישום בבית-המשפט, שרק כך יוכל הגיעו לכל מסקנה אם היה ואם לא היה יסוד להאשמה של פלוני דין פלילי.."

בילוש בנסיבות נמצא מכנה משותף לכל נוסחים אלו כולם يولיכנו קוממיות - ולא

להפתענו - אל מבחן הסבירות קשייא, אותו מבחן שהרגלנו בו זה מכבר בענפי משפט כולם, או, אם נשמר בדברינו - ברכובם; "סבירות" או היעדר "אשם" מצד התביעה בהגשתו של כתב-האישום לבית-משפט (ראו ע"פ 7826/96 ריש נ' מדינת ישראל (פרשת ריש[8]), בעמ' 487, מפי השופט א' גולדברג). פירוש הדברים הוא זה: במקום שה התביעה נהגה בסבירות ובזהירות ראייה, נראה ל התביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם עברבו של יום יצא נאשム זכאי בדין. במקום זה נאמר - בכפיפות לעילה השנייה - כי הנזק והצער ינוחו על מקוםם, ובלשון השאלה ממוקם אחר נאמר: **"The loss lies where it falls"**.

כן ראה נא בرع"פ 4121/09 עו"ד רותם שגיא נ' מדינת ישראל (פורסם בדטה,
2.3.11) (להלן: "ענין שגיא"):

"הילה" לא היה יסוד להאשמה" היא עילה מתוחמת צרה ודועקנית ביותר. הטעון לקיומה של עילה זו צריך להוכיח "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" בהעמדתו לדין (פרשת דבש, עמ' 106), ולא די בחוסר סבירות סתם (ראו פרשת שתיאווי, פסקה 12; ע"פ 5205/04 גואטה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 לפסק הדין (לא פורסם, 3.7.2007). גישה זו נגזרת, בין היתר, מגישתו של בית משפט זה בכל הנוגע לבחינת שיקול הדעת של רשות התביעה בדבר הערכת חומר הראיות שבידם. גישתו של בית משפט זה היא שלרשויות התביעה מרחב שיקול דעת רחב ביותר בבחינת הראיות, ולכן התערבותו של בית משפט זה בשיקול הדעת של רשות התביעה בדבר חומר הראיות תהא מצומצמת מאד, ותתאפשר רק מקום בו העמדה בדבר משקל הראיות תהא בלתי סבירה בעלייל ובאופן קיצוני (ראו בג"ץ 4190/05 נעים נ' פרקליט המדינה (טרם פורסם, 12.9.2006); בג"ץ 2534/97 יהב נ' פרקליט המדינה, פ"ד נא(3) 1; בג"ץ 22/88 שפטל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מג(4) 356, 368). בנג"ץ 4736/98 מערבי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נד(1) 659 צוין כי:

"עם על דרך הכלל לא ימהר בית המשפט הגבוה לצדק להתערב בהחלטתו של היועץ המשפטי להעמיד לדין או שלא להעמיד לדין, ייאמרו דברים אלה בראש ובראשונה בשאלת הערכתן של ראיות, שאלת הנינתנת במובהק להכרעתן של רשות התביעה. רשות התביעה קנו ידע, מקצועית וניסיון רב, וחזקה עליהן כי תעשינה כמיטיבן להעמיד לדין את מי שראוי כי יועמד לדין ושלא להעמיד לדין את מי שאינו הוא ראוי כי יעמוד לדין. מרחב שיקול הדעת של הפרקליטות, בעיקר בנושא זה, הינו מרחב רב, ובית המשפט לא יתערב בהחלטתה אלא במקרים בהם חרגה ביתר מimitsם שיקול הדעת אשר ניתן לה" (בעמ' 666 לפסק-הדין).

... המבקש בעניינו השליך את מרבית יהבו על העילה הראשונה,قلומר "לא היה יסוד להאשמה". כפי שציינתי היה עליו להוכיח חוסר סבירות קיצוני של רשות התייעזה בעניינו. בית משפט זה בפרשת שתיאורי דימה מי שרצה להוכיח עילה זו כי עליו לחזור דרך הסדק הצר שהותירו אופייה הדוקני של העילה. במקרה דנן לא צלח המבקש משוכחה זו, ולא ניתן לומר כי החלטה להעמידו לדין, בהסתמך על הריאות שהיו בידי המשיבה - התמונה של רכבו של המבקש נושא בנסיבות של 95 קמ"ש, עם כל המפורט בה - לوكה בחוסר סבירות קיצוני. אף אם נפלה טעות בידיה משיבה במקרה דנן, או שמא תקלה שגרמה לאיבוד תעודה עובד הציבור, אין זהו מקרה הקיצוני החודר דרך הסדק הצר של עילה זו.

וכן בעפ 5205/04 פנחס גואטה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 3.7.07):

"נאשם המבקש לזכות בפתרונות מכוח עילה זו נדרש להראות כי תשתיית הריאות שהיתה מונחת בפני התייעזה עובר להגשת כתוב האישום לא הייתה מובילה טובע סביר למסקנה כי יש בתקיך ראיות לכואורה לביסוס האשמה (ענין יוסף, עמ' 519 - 520). במקרה נוסף בו עשויה לקום עילה זו הינה כאשר בהתאם לתשתיית הריאות בידי התייעזה עובר להגשת כתוב האישום היה זה סביר להגיש את כתוב האישום, אולם תשתיית ראיות זו הייתה תשתיית חסרה, בעטיה של התרשלות המדינה, שלאללא היא הייתה תשתיית ראיות מלאה מביאה את התייעזה למסקנה כי אין מקום להגשת כתוב האישום. בchnerה זו הינה בchnerה אובייקטיבית (ענין דבש, עמ' 88 - 89; ענין יוסף, עמ' 519). אמת המידה הננקטת במסגרת עילה זו הינה אמת מידה של סבירות: "...במקום שהתייעזה נהגה בסבירות ובზירות ראייה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם עברבו של יום יצא נאשם זכאי בדין" (השופט (כתארו אז) חשיין, ענין דבש, עמ' 89). יחד עם זאת בעניין דבש הודגש כי אין מדובר בחוסר סבירות סתם אלא נדרש כי יהא מדובר ב"מצב קיצוני של אי-סבירות בולטת" (שם, עמ' 106). מבין שתי העילות המנוויות בסעיף 80 לחוק, העילה של "לא היה יסוד לאשמה" מגמתה מצמצמת ומוגדרת יותר".

וכן בעפ 12003/05 הישם חמודה נ' מדינת ישראל (פורסם בדטה, 18.9.08):

"הউילה הראשונה המנויה בסעיף 80(א) - העדר יסוד להאשמה"

עjon בפסקה מלמד, כי הדרישה להעדר יסוד להאשמה מתייחסת למקרה בו "שום משפטן בר דעת לא היה חושב שיש מקום להביא האשמה נגדו [נגד הנאשם]" (ע"פ 269/55 היועץ המשפטי לממשלה נ' דוד, פ"ד ט(3) 1823, 1825 (1955); ע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 90, 73 (2002)), או למקרה בו "לא

היה לאל ידי התביעה הכללית, להוכיח בעובדות סבירה פרטימ מרכזים באישום", עד כדי כך ש"הזכוי היה צפוי מראש" (ר"ע 310/84 ברعلي נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 503, 504, 508; ע"פ 425/88 בDIR נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(2) 204, 207 (1984); ע"פ 420/63 ברגמן (ברטל) נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יח(2) 562, 557 (1994); עניין פדרמן, בפסקה 9). הסבירות שבהעמדה לדין היא אם כן העומדת בבסיסה של עילה זו (ע"פ 1767/94 יוסף נ' מדינת ישראל, פד נג(1) 505, 516 (1999)); עניין דבש, בעמ' 90).

כאמור לבה של המחלוקת בין הצדדים מצוי בשאלת איזותה של התשתית הראיתית אשר הייתה בידי המשיבה ערבית הגשת כתב-האישום, ובנסיבות ההחלטה להעמיד את המערער לדין, על יסוד תשתיית זו. אומר כבר עתה, כי לא שוכנעתי שהראיות עליה התבססה המשיבה בהעמדתו של המערער לדין היו קלות מכך להוכיח את האישום. אף אני סבור, כי זיכוי המערער נסמך על עניינים אשר היו ידועים ל התביעה עובר להגשת כתב-האישום ולא כי היה תולדה של התרומות ערכאות הדין מן העדים ומיתר הריאות שהונחו בפניהם. אבחן אפוא את אותה תשתיית עובדתית שבסתמן עליה הוועיד המערער לדין.

... לפיכך, ואם תישמע דעתך, הערעור ידחה.

זאת ועוד, ברע"פ 4671/13 **Amir Salu עו"ד נ' עיריית תל אביב**, פורסם בנבו ביום 10.9.13, נקבע כי פסקית הוצאות בעילה שענינה העדר יסוד לאשמה תעשה על הצד החציג ובמקרים נדירים בלבד:

... על מנת להכנס לקטגוריה של העילה הראשונה המצדיקה פיצוי והחרז ההוצאות, יש צורך להוכיח כי כתב האישום הוגש מבלי שהוא לו בסיס כלשהו, או שהיסוד להאשמה היה ר舅舅 ביותר [...] מדובר איפוא בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר, או אי סבירות מהותית ובולטת] (ע"פ 5097/10 בוגנים נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, 15.1.13).

בעניינו, משמצא ביהם"ש קמא, לאחר שמייעת ראיות, כשלים ראייתיים ולצדדים סיכומים וסיכונים קיימים, לאור הצורך בהוכחת עובדות מעלה לספק סביר, בהליך הפלילי, תוך מתן משקל לטענות משפטיות של כל אחד מהצדדים, לאור עובדת סגירת המקומ על ידי המערערת, להמליץ לצדדים על מחיקת כתב אישום, אך, לא קבוע בהם"ש, ולא הגיע למסקנה, כי לא היה מקום לאשמה עם הגשת כתב האישום.

אני מסכימה עם קביעת בהם"ש בסעיף 15 להחלטה, כי כשל הנובע מטעות בלתי מכוונת ביצוע החקירה המוביל לחסר ראייתי עשוי להוביל לזכוי, לא יהווה בסיס לקביעת זכאות לפיצוי.

מכאן, אני דוחה טענות ב"כ המערערת בדבר העדר יסוד לאשמה.

המעעררת לא הוכחה בהודעתה הערעור, כיomin של נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצויים. ד.

בע"פ 1767/94 **יוסף נ' מדינת ישראל**, פד"י נג(1), 505, נקבע בזה הלשון:

"בזה בעית, נקבעה בפסק הדין השונים שורה של קriterיוונים ושיקולים, שיש בהם כדי לשלול את זכאותו של הנאשם שזוכה, לקבל פיצויים במסגרת סעיף 80(א). במסגרת זו נקבע, למשל, כי כאשר התנהגותו של הנאשם טרם הגשת כתב האישום וכן במהלך המשפט הביאה עליו את החשד או לא תרמה לחקר האמת, ניתן לשלול את זכות הפיצוי (ראו: ע"פ 292/78 הנ"ל [25], בעמ' 43; ע"פ 6/86 עפרי נ' מדינת ישראל [28]; ע"פ 52/89 הנ"ל [26], בעמ' 660). כמו כן נפסק, כי אין לפסק פיצויים, בדרך כלל, מקום שבו זיכויו של הנאשם היה "טכני" או "פרודורי" או "מחמת הספק"."

ובעניןינו קבע בימ"ש קמא בהחלטתו, סעיף 14 ממנה (זאת על בסיס האמור בפרוטוקול הדיון, עמ' 24, משורה 15 ואילך), כי המערערת מסרה את עדותה לאחר הכנה וקבלת "יעוץ משפטי", וראש החלטה, על מה תהא מוכנה להסביר ועל מה לא, ובכך, לא תרמה המערערת לחקר האמת. עובדה זו בלבד שוללת זכותה לפיצויים על פי סעיף 80, לאור הפסיקה.

השיקולים שביסוד סעיף 80 לחוק העונשין, כפי שצוינו על ידי כב' הנשיא ברק בע"פ 1767/94 **יוסף נ' מדינת ישראל** פד"י נג(1) 505, 517, 519 לפיהם, העמדה לדין הינה פגעה בזכויותasis של הפרט שעשויה להביא לפגעה בקנינו או, בחופש העיסוק שלו או, אם נוצר נשללה חירותו, אושמו הטוב עומדים בסכנת פגעה. עצם העמדה לדין יש בה, כדי לשנות חייו של הנאשם, ועל כן בהתקיים תנאים מסוימים, יהיה זכאי הנאשם, להיפרע מהמדינה בגין הוצאות שהוציא ונזקים שנגרמו לו בגין מעצר או מאסר, כל אלה אינם מתקיימים במעעררת כלל ועיקר.

לא הוכח על ידי המערערת, כל נזק שנגרם לה כדוגמת סגירת הגן בגל כתוב האישום, שבירת מטה לחמה בשל סגירת הגן. לא הייתה חדירה לחניה הפרטיהם במסגרת הגשת כתוב האישום ובמהלכו. המערערת לא נעזרה. לא עוכבה לחקירה. ועל כן לא מצאתי כי היא זכאית לפיצוי כלשהו לפי סעיף 80(א) לחוק.

אני דוחה כל טענות המערערת כפי שצוין בסעיף 14 להודעתה הערעור, כי מקרה זה נכנס ל"נסיבות אחרות" המצדיקות פיצוי לפי סעיף 80(א) לחוק העונשין.

אני מפנה לע"פ 10118/05 (פורסם בדטה, 16.9.07) בו נקבע כי: "נסיבות אחרות המצדיקות את הפיצוי", אינה אלא עילת שסתום.

ובענינו, לא נטען בערעור, כך גם בודאי לא הוכח, כי כתוב האישום הוגש כנגד המערערת מתוך רשותה שירוטית, אוazon, או שנרकמה כנגדה עלילה, וניהול ההליך על פני 4 שנים גרם לה לנקח חrieg ועל כן המערערת אינה יכולה להיכנס בגדיר "נסיבות אחרות" כאמור ברישא לפסקה זו.

. ז. צדק בימ"ש קמא בקביעתו במסגרת ההחלטה כי התכליות העומדת בבסיס הוראות סעיף 80(א) נועדה לאוזן בין זכויות בסיסיות של נאשם לבין האינטרס הציבורי.

אני מפנה לע"פ 5205/04 פנחס גואטה נ' מדינת ישראל פורסם בنبו:

"הסמכות להעמיד לדין היא תנאי שאין בלטו לקיומה של מדינת חוק, אך הפעלה של סמכות זו לעולם כרוכה במתן שיקול דעת לגורם אשר הוסמך לקבל את ההחלטה על העמדתו לדין של אדם. לפיכך, יש להביא בחשבון גם בעת שדנים בבקשת לפי סעיף 80 לחוק - כי לעולם קיימת אפשרות של טעות בשיקול הדעת בשאלת העמדת דין, ובנוסף כי קיימים אינטרסים ציבוריים שלא להביא להרטעת יתר של התביעה מלהעמיד אדם לדין מקום שיש בידה ראיות מספיקות להגשת כתב אישום נגדו (ע"פ 6137/05 שלומוב נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 8107) ע"פ 1382/00 בן אריה נ' מדינת ישראל פ"ד נ(4) 714, 718 (2002). להלן: עניין בן-אריה; עניין עסאף, עמ' 604; ע"פ 7826/96 ריש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 490 (1997). להלן: "עניין ריש").

זאת ועוד, בעניין **שגיא** נקבע בין היתר "במסגרת מגוון השיקולים באיזו בין האינטרסים הנוגדים בגדיר סעיף 80 עליינו להבטיח כי שיקולי התביעה יהיו ענייניים ומקצועיים, ואסור ששיוקולים תקציביים, יכנסו לגדיר השיקולים של רשות התביעה, שהרי חידרת חישובים כלכליים לשיקולי העמדת דין, עלולה לגרום לכersetום ביכולתה של המדינה לשמור את מפרק ח"י החברה וסדרי השלטון, ולהגן על הערכיהם החיווניים לתקופודה התקין ולהתפתחות הרצiosa (פרשת שתיאורי, פסקה 10). החשש כי חיוב המדינה בהוצאות הגנתו של נאשם ובפיוצוibia לרפיוון דיהם של הגורמים המופקדים על אכיפת החוק, הוא חשש שאינו מבוטל, ושיש להביא בכלל חשבון במשקליו הרואו".

. ח. המערערת לא הוכיחה הוצאה כלשהי בגין שכ"ט עורך דין להגנתה, מכאן שלא נגרם למערערת כל נזק כלכלי / או הוצאה כספית. אין לפסק סכום כלשהו ואף לא מזערו בהוצאה הגנה, כל עוד לא הוכחה ההוצאה בפועל באמצעות מסמך המעיד על קבלת סכום ההוצאה לצורר ההגנה.

. ט. לאור האמור בסעיף 20 להחלטת בית משפט קמא, נשוא הערעור, שורה 14, לא מצאתו לקבל בקשה המערערת ולהשיט הוצאות העדה על המשיבה.

על יסוד כל האמור לעיל, הערעור נדחה.

עוותק פסק הדין יומצא על ידי המזKirות לצדים.

ניתן היום, ח' טבת תשע"ה, 30 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.

חתימה